ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ο 13, Ο 9, Ο 7 ΚΑΙ Ο 17

Αἱ προλήψεις καὶ οἱ ἄνθρωποι.— Ὁ λόρδος Βύρων καὶ ὁ γέρος μὲ τὸ λευκὸ μανδύα.— Ἡ Βασιλικὴ Ἀγγλικὴ οἰκογένεια καὶ ὁ ἀριθμὸς 9.— Ὁ ἀριθμὸς 13.— Ὁ Βάγκνερ καὶ τὸ 13.— Τὸ 13 καὶ ὁ Νάνσεν.— Τὸ 7 καὶ τὸ 17 τοῦ Ζολᾶ.— Ὁ Γαμβέτας καὶ ἡ Τρίτη.

Γενικῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, εἶνε προληπτικοί. Ὅσοι ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν στὶς προλήψεις ἔλεγε ὁ Ἀνατὸλ Φράνς,εἶνε οἱ μεγαλύτεροι προληπτικοί. Οἱ Ἄγγλοι ἰδίως καὶ οἱ Ἀμερικάνοι ἔχουν τὶς περισσότερες προλήψεις. Κάθε Ἄγγλος λόρδος ἔχει καὶ τὴν οἰκογενειακή του πρόληψη, ποὺ τοῦ τὴν ἔχουν κληροδοτήσει οἱ προγονοί του, καὶ τὴν ὁποία εἶνε καταδικασμένος νὰ πιστεύῃ. Ὁ Λόρδος Βύρων ἦταν ἐπίσης πολὺ προληπτικός. Ὅταν ἔβλεπε ἕνα γέρο μ' ἕναν ἄσπρο μανδύα, πίστευε πῶς θὰ τοῦ συνέβαινε κακό. Ποιὸ πολὺ τρομάζουν τοὺς ἀνθρώπους ἡ προλήψεις ἡ σχετικὲς μὲ τοὺς ἀριθμούς. Εἶνε κατάγνωστη π. χ. ἡ γρουσουζιὰ τοῦ ἀριθμοῦ 13. Στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τύχῃ αὐτὸς ὁ ἀριθμός, θὰ πάθῃ λένε, κάποιο κακό! Στὰ περισσότερα ξενοδοχεῖα τῆς Ἀγγλίας, καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀκόμα, ὁ ἀριθμὸς 13 ἔχει ἐξωστρακισθῆ ἀπ' τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τῶν δωματίων. Ὁ Κάρολος Ντίκενς κάποτε ἔτυχε νὰ διανυκτερεύσῃ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο. Γιὰ κακή του μοίρα ὅμως στὸ δωμάτιό του εἶχε ἀριθμὸν 13. Κατ' ἀρχὰς ὁ ποιητὴς δὲν ἔδωσε καὶ πολλὴ προσοχὴ σ' αὐτό. Ὅταν ὅμως ἔπεσε στὸ κρεββάτι του νὰ κοιμηθῆ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἄρχισε νὰ τοῦ γίνεται ἐφιάλτης. Δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καθόλου. Ἔξαφνα τρομαγμένος πετάγεται ἀπ' τὸ κρεββάτι του, τρέχει στὴ πόρτα, βγάζει τὸν ἀριθμὸ καὶ τὸν πετάει ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἔτσι πειὰ κατόρθωσε νὰ κοιμηθῆ ἥσυχος. Μολαταῦτα ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Κάρολος Ντίκενς καὶ ὁ ἀριθμὸς 13 εἶχαν γίνει δύο ἀσπονδοι ἐχθροί.Τὸ πρῶτο τρὰμ ποὺ ἔγινε πρόξενος δυστυχήματος εἶχε ἀριθμὸν 13. Ἀπὸ τότε καταργήθηκε ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἀπὸ ὅλα τὰ τράμ.

Στὸ Παρίσι, ὁ ἀριθμὸς 13 ἔχει τρομοκρατήσει ὅλους τοὺς προληπτικούς. Χαρακτηριστικὸν τῆς γρουσουζιᾶς αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ εἶνε ἕνα ἀνέκδοτον ποὺ συνέβη κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ἐπισήμου γεύματος. Τὸ γεῦμα αὐτὸ τὸ ἔδιδε ὁ βαρῶνος Ρότσιχιλδ, κατόπιν μιᾶς ἑορτῆς, καὶ ἔτυχε οἱ προσκεκλημένοι νὰ εἶνε 13. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάμουν; Νὰ διώξουν ἕνα ἀπ' τοὺς καλεσμένους θᾶτανε προσβλητικό. Νὰ προσκαλέσουν ἕνα ἀκόμη; Ποῖον ὅμως; Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ; Ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρισκόντουσαν τοὺς ἔβγαλε ἕνα ἐξυπνο γκαρσόνι. Τοὺς πρότεινε νὰ καθήσῃ μαζί τους στὸ τραπέζι καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸ δεχθοῦν. Ἔστι ἔγιναν 14 καὶ τὸ γεῦμα ἄρχισε μ' ὄρεξι καὶ κέφι!...

Ἂς ἔρθουμε τώρα καὶ στὸν ἀριθμὸ 9. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔχει παίξει σπουδαῖο ρόλο στὴ Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἰδοὺ σχετικὰ γεγονότα. Ἡ μάμμη τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας γεννήθηκε τὸ 1819 καὶ ἦταν 19 ἐτῶν ὅταν ἀνέβηκε στὸ θρόνο. Ἐπίσης ὅλα σχεδὸν τὰ ὀνόματα τῶν πριγκήπων ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐννεαγράμματα!...

Ἂς ξανάρθουμε ὅμως στὸν γρουσούζη ἀριθμὸ 13. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος γιὰ ὅλο τὸν κόσμο στάθηκε πολὺ τυχερὸς στὸν μεγάλο συνθέτη Βάγκνερ, καὶ στὸν περίφημο ἐξερευνητὴ Νάνσεν.

Ὁ Ριχὰρδ Βάγκνερ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα τρία γράμματα, γεννήθηκε τὸ 1813. Τὴν 13ην ἡμέραν τοῦ μηνὸς τελείωσε τὸ καλλίτερό του ἔργο, τὸν «Τάνχαουζερ»,ἀπέθανε δὲ τὴν 13ην Φεβρουαρίου, τοῦ ἔτους 1883 καὶ ἄφησε 13 μουσικὰ ἔργα!...

Ὁ Νάνσεν μὲ τὸ πλοῖον του ποὺ ἔφερε τὸν ἀριθμὸν «13» ἔκανε τὴν σπουδαιοτέραν του ἐξερεύνησι. Τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ἀπετελεῖτο ἀπὸ 13 πρόσωπα κι' ὄρχισε τὸ μακρυνό του ταξεῖδι τὴν 13ην Μαρτίου.Γυρίσε ἀπ' τὴν ἐξερεύνησί του αὐτὴ τὴν 13ηνΑὐγούστου κι' ἔλαβε μέρος τὴν 13ην Φεβρουαρίου, εἰς τὸ 13ον ἐπέτειον γεῦμα ποὺ παρετέθη ὑπὸ τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας τῆς Σκωτίας.

Στὴν Ἀγγλία ὑφίσταται ἕνας σύλλογος, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ καταπολέμησις τῆς προλήψεως ποὺ ὑπάρχει γιὰ τὸν ἀριθμὸν 13. Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου αὐτοῦ εἶνε 13, συνέρχονται κάθε 13 ην τοῦ μηνὸς τὰ κοστούμια τους ἔχουν 13 κουμπιά, 13 εἶνε τὰ σκαλοπάτια τῆς λέσχης των καὶ 13 τὰ γλομτόνια τοῦ ἠλεκτρικοῦ πολυελαίου ποὺ τοὺς φωτίζει...

Ὀγρουσούζης ἀριθμὸς τοῦΖολὰ ἦταν ὁ 17.Τόσος δὲ ἦταν ὁφόβος του γι'αὐτὸν τὸν ἀριθμό,ὥστε ὅταν ἀγόραζε ἡμερολόγιο γιὰ τὸσπίτι του ἐφρόντιζε προηγουμένως νὰσχίζῃ ὅλες τὶς17ες ἡμέρες τῶν μηνῶν!

Πολλὲς φορὲς μάλιστα συνέβαινε, τὴν 17 ην ἡμέραν κάθε μηνὸς νὰ μὴ τὸ κουνάη ἀπ' τὸ κρεββάτι του. Ἐξ ἀντιθέτου ὁ ἀριθμὸς ποὺ τοῦ ἔφερνε εὐτυχία ἦταν ὁ 7. Τόση δὲ πίστη καὶ ἀγάπη εἶχε σ' αὐτὸν τὸν ἀριθμό,ὥστε κάθε φορὰ ποὺ ἔμπαινε κι' ἔβγαινε στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ ἐκδότου του κανόνιζε νὰ φθάνῃ στὴν εἴσοδο μὲ... ἑπτὰ βήματα. Ἐκτὸς αὐτοῦ εἶχε ἑπτὰ ζευγάρια παπούτσια καὶ ἑπτὰ φορεσιὲς ρούχα.

Ὁ Γαμβέτας εἶχε πάλι τὴν πρόληψη τῆς Τρίτης. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα δὲν ἐλάμβανε καμμιὰ ἀπόφασι, πιστεύοντας πῶς ὅ,τι κι' ἂν ἀποφάσιζε θὰ τοῦβγαινε σεραβό! Περίεργη εἶν' ἡ πρόληψη ποὺ ἐπικρατεῖ σὲ πολλοὺς λαοὺς ἀκόμη καὶ σεσοὺς Ἕλληνας γιὰ τὴν Τρίτη ὅταν συμπίπτει μὲ τὴν 13 τοῦ μηνός. Τότε τὴν Τρίτη τὴν θεωροῦν τυχερή... Ἴσως διότι δύο γρουσουζιὲς ἀποτελοῦν μίαν εὐτυχία, ὅπως καὶ δύο ἀρνήσεις ἀποτελοῦν μίαν κατάφασιν!...

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑ-ΜΙΟ

Ὁ φίλος μου Ρίς-Κούλ Σότο ἤξευρε πολλὲς ἱστορίες. Λυπητερὲς καὶ εὔθυμες, ἱστορίες τοῦ δάσους, ἱστορίες τῆς θάλασσας, ἱστορίες ἐρωτικὲς γεμάτες πάθος.

Τὸν ἀντάμωσα — εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ τὸν δῶ—τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου πυγμάχου Κε-Μίο, ποῦ ἦτον γιὰ τὴν Ἰαπωνία, ἡμέρα ἐθνικοῦ πένθους.

Ὅταν μὲ εἶδε μὲ πλησίασε καὶ μὲ κύτταξε μὲ τὰ μικρὰ γεροντίστικα μάτια ποῦ ἦσαν γύρω γεμάτα ρυτίδες.

— Ὁ Κὸ-Μίο πέθανε, μοῦ εἶπε.

Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τώρα μιὰ ἱστορία ποὺ εἶνε ἡ πειὸ τρομερὴ τοῦ βίου μου.

— Λέγε, τοῦ εἶπα. Δὲν θὰ χάσης τὸν κόπο σου.

Ὁ Σάτο κάθησε.

— Αὐτὸ συνέβη πρὸ εἴκοσι χρόνων, ἄρχισε. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τῆς ἱστορικὲς ἐκείνες μέρες ποὺ ὅλη ἡ Ἰαπωνία βρισκόταν στὸ πόδι. Ἐπρόκειτο νὰ παλέψουν δυὸ ἀπὸ τοὺς καλλίτερους πυγμάχους μας, οἱ πειὸ περίφημοι τῆς Ἰαπωνίας. Ὁ ἕνας ἦτον ὁ Κα-Μίο καὶ ὁ ἄλλος ὁ Γεν-Τό. Θηρία, τίγρεις κι' οἱ δυό. Ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ πιαστοῦν γιατὶ φοβόταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Τοὺς εἶδες!

— Ἤμουν κι' ἐγὼ ἐκεῖ ὅταν πάλεψαν· τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο, τόσο γεμάτο ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς ν' ἀνασάνῃ ἐκεῖ μέσα. Καὶ πρὸ πάντων ἦταν γεμάτο ἀπὸ γυναῖκες, πολλὲς γυναῖκες... εὐγενεῖς, πλούσιοι, πτωχοί, ὅλοι εἶχαν συναχτῆ ἐκεῖ...

— Καὶ ποιὸς νίκησε;

— Περίμενε. Ὁ Κὰ-Μίο εἶχε φέρει μαζί του τὴν γυναῖκα του, ποὺ ἦτο τὸ ὡραιότερο πρόσωπάκι ποὺ γέννησε ἡ Ἰαπωνία. Μικρούλα, δροσερὴ καὶ χαριτωμένη ἦταν ἕνα σωστὸ λουλοῦδι. Ὁ Κα-Μίο ἦταν βέβαιος ποὺ θὰ νικοῦσε, γιατὶ εἶχε ρωτήσει τὰ ἄστρα καὶ πῆρε μαζὶ καὶ τὴν γυναῖκα του, γιὰ νὰ δῇ τὸν θρίαμβό του.

Ἡ Ο-Τζὶν ἡ γυναῖκα του, ὅμως, λίγο πρόσεχε στὸ πάλεμα.

— Ποῦ εἶχε τὸ νοῦ της;

Τὰ μάτια της εἶχαν ὑπνωτιστῆ ἀπὸ ἕναν ὤμορφο πολεμιστὴ τὸν Ἀτάκο-Ἴτο καὶ τίποτε ἄλλο δὲν τὴν ἐνδιέφερε τὴν στιγμὴν ἐκείνη. Ὁ Ἀτάκο τὴν κύτταζε, ξανακύτταζε κι' αὐτὴ κι' ἔτσι μιλοῦσαν ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὰ μάτια πολλὴν ὥρα.

— Καὶ ὁ Κά-Μίο;

— Αὐτός; ἂν καὶ πάλεψε, τὰ εἶχε καταλάβη ὅλα. Καὶ ὅπως τοῦ εἶχαν πῆ καὶ τὰ ἄστρα ἐνίκησε τὸν Γὲν-Τὸ καὶ ὁ κόσμος τὸν σήκωσε στὰ χέρια σὰν ἥρωα. Καμμιὰ ἄλλη δόξα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν ἦταν τόσο μεγάλη ὅσο ἡ δόξα τοῦ πυγμάχου Κὰ-Μίο, τὸν ἐλάτρευε ὅλος ὁ λαός, κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τολμοῦσε ν' ἀγγίξῃ μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς του.

— Καὶ τι ἔκανε ἡ Ο-Τζίν; ἐρώτησα βλέποντας ὅτι ὁ Σατὸ σταματοῦσε τὴν διήγησί του.

— Τὸν Ἀτάκο τὸν ἐγνώριζα... Ἤρθε καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα γραμματάκι νὰ τὸ πάω στὴς Ο-Τζίν. Δὲν μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ γιατὶ ἤμουν χαμένος ἂν ὁ Ἀτάκο θύμωνε μαζί μου. Γι' αὐτὸ τὸ πῆγα... Ἔπειτα... Πῆγα καὶ δεύτερο γράμμα, τρίτο, κι' ἕνα βράδυ εἶπα τῆς Ο-Τζὶν ὅτι ὁ Ἀτάκο τὴν περιμένει κάτω ἀπὸ τῆς Καμέλιες.

— Δὲ σὲ εἶδε ὁ Κά-Μίο!

—Μὲ παρακολουθοῦσε μυστικά,τὰ ἤξερε ὅλα καὶσχεδίαζε τὸν τρόπο νὰ ἐκδικηθῇ...Μιὰ μέρα μὲ βρίσκει μόνο καὶ με ἁρπάζει ἀπότὸ λαιμό... Μοῦ ἔσφιξε τὰ πλευρὰ τόσο ποὺ ἔχασα τὴν ἀναπνοή μου...

— Σκύλλε, μοῦ λέει, θὰ μοῦ πῇς ποὺ ἀνταμώνει ἡ γυναῖκα μου μὲ τὸν Ἀτάκο;

— Ἄφησέ με, τοῦ εἶπα, καὶ θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα.

Μὲ ἄφησε καὶ τοῦ ξομολογήθηκα τὴν ἀλήθεια.

«Καλά, μοῦ εἶπε, ἀφοῦ μὲ ἄκουσε. Ἂν τῆς πῇς τίποτα ξέρεις τί σὲ περιμένει!»

Δὲν εἶπα τίποτα. Ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο κρύφτηκα πίσω ἀπὸ μιὰ κερασιὰ γιὰ νὰ δῶ τί θὰ συμβῇ Εἶδα τότε τὸν Κα-Μίο νὰ γλυστρᾷ καὶ νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ κάτι ξερόκλαδα... Σὲ λίγο φάνηκε ὁ Ἀτάκο καὶ κατόπι ἡ ὡραία Ο-Τζίν, ποὺ κύταζε φοβισμένη γύρω της...

Ὁ Σατὸ ἀναστέναξε.

— Εἶδα τότε τὸν Κα-Μίο νὰ πετιέται σὰν λιοντάρι καὶ νὰ ἁρπάζει ὁ Ἀτάκο στὸ χέρια του... τὸν ἔσφιγγε, τὸν ἔσφιγγε μὲ τὰ σιδερένια του μπράτσα, ὡς ποὺ εἶδα νὰ γουρλώνουν τὰ μάτια του, νὰπέφτῃ χάμω ἀναίσθητος...Ὁ Κα-Μίο τοῦἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὸ πρόσωπο, ἐνῷ ἡ Ο-Τζὶν εἶχε λιποθυμήσῃ. Γι ἔγεινε κατόπι δὲν γνωρίζω γιατὶ ἔφυγα τρομαγμένος...

Εἴκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανέναν τίποτε. Ἀλλὰ τώρα ποὺ πέθανε ὁ Κα-Μίο δὲν φοβοῦμε πειά.

— Καὶ ἡ ὡραία Ο-Τζίν;

— Αὐτὴ τρελλάθηκε καὶ σὲ λίγο πέθανε ἀπ' τὴν τρέλλα της, ὅπως εἶπαν. Ἐγὼ ὅμως πιστεύω ὅτι πέθανε ἀπὸ τὸν καημό της.